

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **J. Z.**, zastoupeného Mgr. Jitkou Kapsovou, advokátkou, se sídlem Hodinářská 1523, Uherský Brod, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2012, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2012, č. j. 41 Ad 9/2012 - 62,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Jitce Kapsové, advokátce, se sídlem Hodinářská 1523, Uherský Brod, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2600 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 11. 2012, č. j. 41 Ad 9/2012 - 62 (dále též „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2012, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná potvrdila zamítnutí stěžovatelovy žádosti o zvýšení jeho invalidního důchodu. Žalovaná shledala, že pokles stěžovatelovy pracovní schopnosti činil 50 %, což podle § 39 odst. 2 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), lze kvalifikovat nadále jako invaliditu druhého stupně, takže u stěžovatele nedošlo ke změně stupně invalidity.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí správní žalobu, v níž namítal nesprávně zjištěný rozsah jeho zdravotního postižení. Krajský soud v rámci dokazování nechal posoudit zdravotní stav stěžovatele a míru poklesu jeho pracovní schopnosti posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně (dále jen „PK MPSV“). PK MPSV na základě posouzení lékařských zpráv, odborných nálezů a prošetření zdravotního stavu stěžovatele dospěla k závěru, že stěžovatel trpí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, jehož rozhodující příčinou je polyneuropatie dolních končetin. Rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu podřadila pod kapitolu VI. (*postižení nervové soustavy*) položku 9 (*postižení periferních nervů, polyradikuloneuritidy, neuropatie*) stupeň 9b (*středně těžké funkční postižení, závažná porucha motorických funkcí, podstatné omezení pohyblivosti jedné končetiny nebo její části nebo lehké postižení funkce dvou končetin, některé denní aktivity omezeny*) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 359/2009 Sb.“), s rozpětím poklesu pracovní schopnosti 20 – 40 %. Vzhledem k omezení hybnosti pravého hlezenního kloubu při poúrazové artróze stěžovatele stanovila pokles jeho pracovní schopnosti na horní hranici rozpětí, tj. na 40 %, přičemž konstatovala, že pokles způsobený samotnou neuropatií by hodnotila ve středu rozpětí, tj. 30 %. Vzhledem k ostatním zdravotním postižením stěžovatele, která samostatně nezpůsobují větší pokles pracovní schopnosti než rozhodující příčina, navýšila PK MPSV hodnocení o 10 %, tedy stanovila pokles jeho pracovní schopnosti celkem na 50 %. PK MPSV konstatovala, že se nejedná o stěžovatelem namítané středně těžké nebo těžké postižení motorických funkcí dolních končetin, neboť svalová síla není podstatně omezena, postižení je lokalizováno a nejsou tak postiženy jiné svalové skupiny. Žalobce s tímto posudkem nesouhlasil. Odvolával se na výsledek vyšetření Okresní správy sociálního zabezpečení Uherské Hradiště (dále jen „OSSZ“) ze dne 17. 8. 2012, kde mu měl lékař ústně sdělit, že v jeho případě se jedná o invaliditu třetího stupně. Krajský soud si na návrh žalobce vyžádal posudek OSSZ ze dne 17. 8. 2012 a zjistil, že tento posudek stanovil míru poklesu pracovní schopnosti stěžovatele od 1. 1. 2010 do 7. 2. 2012 na 50 %, od 8. 2. 2012 pak podle posudku OSSZ je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele zdravotní postižení uvedené v kapitole VI., položce 9, písm. c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., přičemž míra poklesu jeho pracovní schopnosti od tohoto dne činila 70 %. Krajský soud s ohledem na posudek OSSZ ze dne 17. 8. 2012 a na výsledky elektromyografických vyšetření ze dne 17. 7. 2009 a 14. 2. 2012, na něž se stěžovatel v žalobě odvolával, požádal PK MPSV o vypracování doplňujícího posudku. PK MPSV v tomto doplňujícím posudku ze dne 30. 10. 2012 neshledala důvody k revizi svého původního závěru, přičemž uvedla, že výsledky elektromyografických vyšetření stěžovatele měla při vypracování svého prvního posudku k dispozici, řádně je citovala a hodnotila. Ani s tímto doplňujícím posudkem PK MPSV ze dne 30. 10. 2012 jakož i s posudkem OSSZ v Uherském Hradišti ze dne 17. 8. 2012 stěžovatel nesouhlasil a navrhl vypracování znaleckého posudku, ve kterém by se znalec vypořádal s výsledky elektromyografických vyšetření. Krajský soud však další dokazování nepřipustil a konstatoval, že PK MPSV se velmi pečlivě zabývala zdravotním stavem stěžovatele i historií jeho invalidity a vypořádala se i s výsledky elektromyografických vyšetření, na něž stěžovatel odkazoval. Krajský soud uzavřel, že skutkový stav tak byl náležitě zjištěn, neboť ani posudek OSSZ ze dne 17. 8. 2012 není s posudkem PK MPSV v rozporu, a žalobu stěžovatele proti napadenému rozhodnutí zamítl.

[3] Proti napadenému rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel měl za to, že jeho faktický zdravotní stav, jenž ho omezuje v některých běžných denních aktivitách a jiné vylučuje zcela, již od počátku roku 2010 odůvodňoval klasifikaci jeho zdravotního postižení jako těžkého postižení motorických funkcí dolních končetin, zařazeného pod kapitolu VI., položku 9, písm. c) vyhlášky č. 359/2009 Sb. Poukázal na to, že krajský soud považoval za stěžejní důkaz posudek PK MPSV, přičemž provedení tohoto důkazu navrhovala žalovaná. Posudek PK MPSV pak podle názoru stěžovatele nezohledňoval výsledky jiných, pro stěžovatele příznivějších lékařských vyšetření a neobsahoval komplexní a objektivní zhodnocení všech kritérií relevantních pro zařazení do příslušné kapitoly vyhlášky č. 359/2009 Sb. Posudek PK MPSV a potažmo i napadený rozsudek dle stěžovatele neobsahovaly odůvodnění, proč důkazy předložené stěžovatelem nebyly pro hodnocení jeho zdravotního stavu podstatné, čímž se krajský soud dle stěžovatele mohl dopustit porušení zásady rovnosti účastníků soudního řízení, protože stěžovatel nemohl řádně a úplně uplatnit v řízení před soudem svá procesní práva.

[4] Žalovaná výslovně uvedla, že vyjádření ke kasační stížnosti nepodává, neboť souhlasí s napadeným rozsudkem. Podotkla, že rozhodnutí této věci je závislé především na odborném lékařském posouzení.

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[6] Stěžovatel podal kasační stížnost z deklarovaného důvodu vady řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Kasační námitky stěžovatele jsou však svým obsahem námitkami neúplného a nepřesvědčivého posouzení zdravotního stavu v řízení o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem. Nejvyšší správní soud uvádí, že podle jeho konstantní judikatury (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, publikovaný pod číslem 511/2005 Sb. NSS; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz) se jedná o námitku jiné vady řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek z perspektivy ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47), tj. z důvodu nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí spočívající v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[7] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ke dni 2. 2. 2012.

[8] Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Podle § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně. Podle

§ 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění platí, že při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu a) zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, b) zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, c) zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, d) schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, e) schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, f) v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

[9] Posouzení míry poklesu pracovní schopnosti a stanovení dne vzniku invalidity je otázkou odbornou, medicínskou (důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem), a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny posoudit pokles pracovní schopnosti a zaujmout posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a č. 582/1991 Sb.) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a vypořádává se se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především.

[10] Správní soud tedy sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně, resp. v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise, o němž se opírá správní rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku – viz konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, z poslední doby např. rozsudek ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 158/2012 - 24, rozsudek ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 Ads 25/2013 - 26), případně – namítal-li to žalobce – zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (test řádného složení posudkové komise).

[11] V nyní posuzovaném případě stěžovatel, jenž byl u prvního jednání PK MPSV dne 20. 7. 2012 přítomen, nepochybně, že příslušná PK MPSV, o jejíž závěry opřel krajský soud svůj napadený rozsudek, byla obsazena správně, nic takového neplyne ani ze spisů. K námitce stěžovatele, že posudek PK MPSV jako důkazní prostředek navrhla žalovaná, Nejvyšší správní soud konstatuje, že úloha PK MPSV, jak plyne z předchozího výkladu, se opírá o výslovnou zákonnou úpravu. Nejvyšší správní soud se proto bude zabývat pouze otázkou, zda posudek PK MPSV obстоjí v testu úplnosti, přesvědčivosti a správnosti.

[12] Požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a musí své posudkové závěry náležitě odůvodnit. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotní dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží (§ 2 odst. 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb.), přičemž jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se tu nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti tedy komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky č. 359/2009 Sb., přičemž zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí, včetně případného navýšení podle § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb.

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že posudek PK MPSV ze dne 20. 7. 2012, doplněný posudkem ze dne 30. 10. 2012, v testu úplnosti, přesvědčivosti a správnosti obstál, neboť splňuje všechny formální a obsahové náležitosti a vyjadřuje se přesvědčivě i k námitkám předestřeným stěžovatelem, jež ostatně byly vzneseny ve velmi obecné rovině. PK MPSV měla k dispozici zdravotnickou dokumentaci stěžovatele a celou řadu lékařských nálezů, a to včetně nálezů elektromyografických vyšetření ze dne 17. 7. 2009 a 14. 2. 2012 a propouštěcí zprávu z Fakultní nemocnice Olomouc, na jejichž výsledky se stěžovatel odvolával. Kromě jejich soupisu obsahuje posudek též chronologickou rekapitulaci jejich obsahu, umožňující vytvořit si plastickou představu o zjištění a průběhu zdravotních obtíží stěžovatele. Jednání PK MPSV se zúčastnil i stěžovatel, jehož zdravotní stav byl na základě zdravotní dokumentace i vyšetření lékaři PK MPSV komplexně posudkově zhodnocen s výsledkem rekapitulovaným v odstavci [2] odůvodnění tohoto rozsudku. Ke stejnému závěru dospěl i doplňující posudek PK MPSV, který do celkového hodnocení zahrnul i lékařské zprávy navržené stěžovatelem jako nové důkazy. Výhrady stěžovatele vůči posudku PK MPSV se vztahovaly k tomu, že PK MPSV údajně nezdůvodnila, proč nejsou stěžovatelem předložené lékařské zprávy pro hodnocení míry jeho funkčního postižení podstatné. PK MPSV však ve svém posudku nepominula žádné z

potíží udávaných stěžovatelem a vypořádala se i s výsledky elektromyografického vyšetření, které měly podle stěžovatele odůvodňovat zařazení jeho zdravotního postižení pod invaliditu třetího stupně. Již ve svém prvním posudku ze dne 20. 7. 2012 uvedla, že ač bylo stěžovatelovo zdravotní postižení elektromyograficky objektivizováno jako těžká polyneuropatie, funkční důsledek postižení v oblasti motoriky dolních končetin nebyl těžkého stupně, neboť omezoval jen některé denní aktivity a byly přítomny jen změny kvality cití a změny v reflexních odpovědích. Stěžovatelovy obtíže s chůzí, částečně způsobené jinou než rozhodující příčinou, zohlednila PK MPSV ve zvýšení míry poklesu pracovní schopnosti o 10%. PK MPSV přihlédla i ke stěžovatelovu středoškolskému vzdělání a dosavadní pracovní praxi v dělnických a administrativních pozicích. Závěr o úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku PK MPSV podporuje i skutečnost, že i předcházející posudky posudkových lékařů dospěly ke stejnému hodnocení, neboť posudek žalované ze dne 26. 1. 2012 vypracovaný v námitkovém řízení a posudek OSSZ ze dne 17. 8. 2012 shodně stanovily míru poklesu pracovní schopnosti stěžovatele ke dni vydání napadeného rozhodnutí na 50 % a jako rozhodující příčinu určily polyneuropatii dolních končetin. Za dané důkazní situace je nutno souhlasit s krajským soudem, že další doplnění dokazování znaleckým posudkem, který se měl stejně jako PK MPSV vypořádat s výsledky elektromyografických vyšetření, se jevilo jako nadbytečné. Stěžovatelova námitka nedostatku odůvodnění posudku PK MPSV a potažmo také napadeného rozsudku je tak vzhledem k výše uvedenému nedůvodná.

[14] Za této situace krajský soud nepochybil, pokud důkaz posudkem PK MPSV považoval za stěžejní a vzal za svůj závěr, že pracovní schopnost žalobce poklesla o 50 %, takže se nejedná o invaliditu třetího stupně, k níž se vyžaduje podle platného zákona pokles pracovní schopnosti o více než 69 %, nýbrž „jen“ o invaliditu druhého stupně. Posouzení podřaditelnosti zdravotního stavu žalobce pod korespondující ustanovení vyhlášky, tzn. zhodnocení zdravotního stavu, určení rozhodujícího zdravotního postižení a přepočet procentní míry poklesu pracovní schopnosti soud neprovádí, protože jde právě o ten typ odborné úvahy, již soud, který nedisponuje potřebnými medicínskými znalostmi z oboru posudkového lékařství, nečiní sám, ale vychází z důkazu posudkem příslušné posudkové komise.

[15] Závěrem je namístě uvést, že obdobný nárok (žádost o plný invalidní důchod) uplatnil stěžovatel u žalované již v roce 2010, přičemž ani v tomto případě mu vyhověno nebylo a jeho kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2011, č. j. 34 Ad 42/2010 - 31, byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 6 Ads 87/2011 - 68. Vzhledem k tomu, že skutkové okolnosti se prakticky nezměnily a sám stěžovatel má za to, že v jeho případě jde o invaliditu třetího stupně již od roku 2010 (výsledky elektromyografického vyšetření z let 2009 a 2012 jsou shodné), Nejvyšší správní soud v souvislosti s námitkou nesprávného posouzení stěžovatelova zdravotního stavu poukazuje také na své předchozí rozhodnutí ze dne 31. 8. 2011, č. j. 6 Ads 87/2011 - 68, které v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., přezkoumávalo rozhodnutí žalované ze dne 9. 6. 2010 a tím potažmo také rozsah stěžovatelova zdravotního postižení k tomuto datu. Proti tomuto rozsudku Nejvyššího správního soudu podal stěžovatel ústavní stížnost, kde mimo jiné obdobně jako v této věci namítal nesoulad závěrů posudku PK MPSV s jím předloženými lékařskými zprávami, zejména s výsledky elektromyografického vyšetření z roku 2009. Na odůvodnění usnesení Ústavního soudu

sp. zn. IV. ÚS 3492/11 ze dne 14. 6. 2012, kterým byla stěžovatelova stížnost odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost, tak lze přiměřeně odkázat i v této věci: „*Namítá-li stěžovatel, že obecné soudy vyšly pouze z posudku PK MPSV nutno dodat, že obecný soud v každé fázi řízení váží, které důkazy je třeba provést, případně, zda a nakolik se jeví nezbytné dosavadní stav dokazování doplnit, řečeno jinými slovy: posuzuje též, nakolik se jeví návrhy stran na doplňování dokazování důvodné. Význam jednotlivých důkazů a jejich váha se objeví až při konečném zhodnocení důkazních materiálů. Shromážděné důkazy soud hodnotí podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, což je třeba v předmětném případě obzvláště zdůraznit. Rozhodnutí o rozsahu dokazování spadá do výlučné pravomoci obecného soudu. Z principu rovnosti účastníků nevyplývá, že by byl obecný soud povinen vyhovět všem důkazním návrhům účastníků řízení; případně, že by důkazy provedené z jejich podnětu měly být učiněny v nějakém úměrném poměru. Účelem dokazování je zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je na úvaze soudu, jakými důkazními prostředky bude objasňovat určitou okolnost, která je právně významná pro zjištění skutkového stavu.*“

[16] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že krajský soud se v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, pro něž by bylo namístě jeho rozsudek zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nenáleží. Přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že ani žalovaná, ač měla ve věci plný úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[18] Stěžovateli byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2013, č. j. 6 Ads 1/2013 – 13, ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Jitka Kapsová, advokátka, se sídlem Hodinářská 1523, Uherský Brod. Ustavená zástupkyně přípisem ze dne 21. 3. 2013 vyčíslila svou odměnu jako odměnu za dva úkony právního zastoupení (první porada s klientem včetně přípravy a sepsání doplnění kasační stížnosti), každý v částce 1000 Kč. Jelikož, je provedení těchto úkonů patrně z obsahu spisu, přiznal jí Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za oba úkony právní služby, které spočívaly v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu, a za sepsání doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 3. 2013, tedy podání návrhu ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Tato odměna je podle § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 citované vyhlášky stanovena ve výši 1000 Kč za jeden úkon právní služby. Dále ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Protože ustanovená zástupkyně není plátcem daně z přidané hodnoty, Nejvyšší správní soud jí přiznal jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů celkem 2600 Kč. K výplatě této částky stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu